

[Alvilda Larsen.]

nem deres skattebillet skal bidrage til det betrængte landbrug.

Overfor al den megen gråd fra grundejerside vil jeg gerne spørge den højtærede boligminister, om han ikke synes, tiden snart er inde til, at det danske socialdemokrati optager sit svenske broderpartis efterkrigstidsprogram, der indeholder en passus om, at lejekaserner skal overgå til offentligt eje, således at enhver privat spekulation med udlejningsejendomme forhindres. Et kultursamfund burde virkelig nå dertil, at hjemmene, samfundets grundvold, blev unddraget al spekulation på samme måde som skoler, hospitaler og veje.

Man skal i hvert fald ikke vente nogen anerkendelse af grundejererhvervets oprettholdelse som en samfundsmæssig nødvendighed fra vor side. Men derfor kunne man naturligvis nok tænke sig at henstille til grundejerne, at de nu holder måde med de vilde råb, de har opløftet i anledning af den højtærede boligministers forslag. Københavns Grundejerforenings direktør, cand. jur. Egon Larsen, har udtalt, at han finder forslaget oprørende, juridisk og moralsk. Jeg fristes til at bede det ærede medlem hr. Thestrup hilse hr. Larsen og sige, at jeg finder meget af den lovgivning, der udgår fra dette hus, oprørende såvel menneskeligt som moralsk.

Jeg tror, at grundejerne lige så godt først som sidst må se at affinde sig med, at der blandt landets vælgere er et stort flertal for det forslag, boligministeren har fremsat, og det ville være mere end besynderligt, om folketinget ikke skulle afspejle dette flertal — for det er vel ikke sådan, at grundejerne har flertal her i folketinget.

Grundejerne har udstødt det nødskrig, at det vil være ude med det private byggeri, hvis boligministerens lejelov bliver gennemført. Man vil af mine tidligere fremsatte bemærkninger forstå, at vi fra vor side vil græde tørre tårer i så tilfælde.

Jeg vil i denne forbindelse med et par bemærkninger vende mig til den højtærede boligminister. Jeg tillod mig, sidst jeg havde ordet her i tinget, nemlig ved behandlingen af ministerens forlængelsesforslag, at anmode ministeren om at orientere tinget om den udvikling, der er sket i boligministerens synspunkter fra i sommer og frem til den

3. december. Da den højtærede minister i går beskæftigede sig med noget af det, jeg havde sagt ved den lejlighed, skuffede det mig, at boligministeren ikke gav mig noget svar vedrørende de problemer, jeg efterlyste svar på. Jeg gør opmærksom på, at sådanne oplysninger ville interessere mig overordentlig meget. Jeg forudsætter, at ministeren har gjort sig bekendt med de oplysninger, jeg ønsker. Det drejer sig i korthed om, at ministeren sidste sommer på Bornholm har udtalt, at grundejernes krav om huslejeforhøjelse næppe ville være til at komme udenom. Der er også på andre tidspunkter, siden ministeren sidste forår opløste huslejeudvalget, fremkommet offentlige meddelelser om, at ministeren var lydhør overfor grundejernes krav. Det er påkrævet, synes jeg, at få en utvetydig erklæring af ministeren, da man jo fra anden side har villet skyde ham i skoene, at han ikke venter at få sit forslag gennemført i dets nuværende skikkelse. Jeg har i et blad læst, at når forslaget har fået den udformning, det har, skyldes det sikkert i betydelig grad taktiske hensyn. Boligministeren har ikke villet lægge sig ud med lejerne, hedder det, ved at foreslå huslejeforhøjelse, og da et forslag af det omfang alligevel skal underkastes en grundig udvalgsbehandling, kan han lige så godt overlade udspillet til oppositionen og lade rigsdagen finde frem til et eller andet kompromis. Ja, det var, hvad et blad antydede. Jeg håber, ministeren vil være enig med mig i, at det er ganske overordentlig grimme beskyldninger og sigtelser, der rettes imod ham i den pågældende artikel; jeg kunne derfor tænke mig, at ministeren på den foranledning, jeg har givet ham, vil tage kraftigt til genmæle og f. eks. erklære, at ministeren står og falder med det forslag, der er fremsat. Det vil i hvert fald gøre et godt indtryk blandt de tusinder af lejere, hos hvem ministerens forslag har vakt forhåbninger.

Når jeg derefter vender mig til andre boligbestemmelser i boligministerens forslag, er det mig en glæde først at kunne konstatere, at ministeren, hvad den vigtigste af disse bestemmelser angår, nemlig fuldstændig ophævelse af 1939 års grænsen mellem gammelt og nyt byggeri, har optaget det forslag, mit parti gennem en længere tid har stillet forslag om her i